

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени изцяло обжалвания акт, и
- да осъди Комисията да плати всички съдебни разноски.

Основания и основни доводи

Жалбата е насочена срещу Решение С(2018) 3410 окончателен на Комисията от 25 май 2018 г., прието в съответствие с член 7, параграф 3 от Директива 2002/21/ЕО⁽¹⁾ по отношение на преписка ВЕ/2018/2073: Пазар на едро на предоставяне на местен достъп на определено местоположение в Белгия, преписка ВЕ/2018/2074: Пазар на едро на централен достъп, предоставен на определено местоположение за продукти за масовия пазар в Белгия и преписка ВЕ/2018/2075: Пазар на едро на телевизионно излъчване в Белгия.

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага три основания.

1. В първото основание се твърди, че Комисията е нарушила член 7, параграф 4 от Директива 2002/21/ЕО и е злоупотребила с правото си на преценка, като не е започнала втора фаза на разследване.
 - В това отношение жалбоподателят посочва, че Комисията многократно е изразявала съмнения относно дефинирането на пазара от страна на белгийския регулаторен орган.
 - Жалбоподателят твърди освен това, че в съответствие с член 7, параграф 4 от Директива 2002/21/ЕО Комисията трябва да започне втора фаза на преразглеждане, ако има сериозни съмнения относно предлаганата регулаторна мярка.
2. Във второто основание се твърди, че Комисията не е представила мотиви за заключението си, че избраната пазарна дефиниция не променя регулаторния резултат.
 - В това отношение жалбоподателят посочва, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че може да реши да не започва втора фаза на разследване, основавайки се на твърдението, че пазарната дефиниция, която Комисията е приела за най-подходяща, ще доведе до същия регулаторен резултат като предлагания в проекта за мярка.
3. В третото основание, се твърди, че Комисията не е спазила процесуалните гаранции, предвидени в Директива 2002/21/ЕО.
 - В това отношение жалбоподателят изтъква, че проектът за мярка, представен на Комисията от белгийските регулаторни органи, съдържа пазарна дефиниция, която не е била подложена на обществено обсъждане, както се изисква от член 6 и член 16, параграф 6 от Директива 2002/21/ЕО.
 - Освен това жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила процесуални изисквания, като е коментирала предложението, което не е било подложено на обществено обсъждане.

⁽¹⁾ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ 2002 L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

Жалба, подадена на 2 август 2018 г. — WV/ЕСВД

(Дело Т-471/18)

(2018/С 364/19)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: WV (представител: É. Voigelot, avocat)

Отговорник: Европейска служба за външна дейност (ЕСВД)

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени решение от 27 ноември 2017 г., заведено като „*eeas.ba.hr.3(2017)6459331*“, издадено от [поверително] ⁽¹⁾, въз основа на което на жалбоподателя трябва да бъде удържана сума равняваща се на заплатата му за 72 календарни дни,
- да отмени, ако е необходимо, решението от 2 май 2018 г. („*eeas.ba.hr.3/ED/ld(2018)2309062*“), с което изрично е отхвърлена жалбата по административен ред, подадена от жалбоподателя на 3 януари 2018 г.,
- да постанови върху сумите, които ще трябва да бъдат възстановени на жалбоподателя след тази отмяна, да бъде начислена лихва за забава от 5 % годишно или в друг, определен от Общия съд размер, изчислена към датата на ефективното плащане и в зависимост от датата на различните направени удържки,
- в съответствие с член 134 от Процедурния правилник на Общия съд да осъди ответника да заплати всички съдебни разноски.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят сочи само едно основание в подкрепа на жалбата си, изведено от нарушение на член 1d, параграф 2, членове 12, 12 а, 21, 25, 26, 55 и 60 от Правилника за длъжностните лица, на задължението за полагане на грижа, на принципа на добра администрация и от нарушение на членове 1 и 2 от приложение IX към Правилника и на Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142). Той се позовава по-конкретно и на нарушение на членове 41, 47 и 52 от Хартата на основните права, на Европейската конвенция за правата на човека и правото на защита, на нарушение на член 296 ДФЕС, както и злоупотреба с право и злоупотреба с процесуални права, наред с явното нарушаване на принципа на оправданите правни очаквания и на равните процесуални възможности. Накрая жалбоподателят се позовава на нарушение на принципа, който задължава администрацията да приема решение само въз основа на правно допустими мотиви, тоест които са относими и не са опорочени от явна грешка в преценката, от фактическа грешка или от грешка при прилагане на правото, както и на нарушение на принципите на пропорционалност, на състезателното начало и на правната сигурност, също и на нарушение на принципа на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43, Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

⁽¹⁾ Заличени поверителни данни.

Жалба, подадена на 10 август 2018 г. — XF/Комисия

(Дело T-482/18)

(2018/C 364/20)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: XF (представител: J.-N. Louis, avocat)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени решение от 2 октомври 2017 г., с което му е отказано отпускането на надбавката за настаняване във връзка с преместването му и встъпването му в длъжност в седалището на Европейската служба за външна дейност (ЕСВД);